

FRI FRÅN DET FÖRFLUTNAS BÖRDA

– Det är tungt att ta itu med det förflutnas börda men nödvändigt – ja, livsnödvändigt! Det icke-uppklarade tar energi, är destruktivt och leder till förlust i alla avseenden, säger Sven-Erik Hansén om den försoningsprocess han gått igenom.

FAMILJEN HANSÉN ÅTERVÄNDE från Kanada 1990 efter en forskningsperiod i Ottawa. Där hade de varit med i en församling och de kom hem till Vasa och Sionförsamlingen med stora förväntningar. Ganska snart förbyttes förväntningarna i besvikelse då det kom fram att den linje som deras församling i Vasa valt att följa inte motsvarade det som Hanséns hade tänkt satsa på.

Det uppstod en ömsesidig förtroendekris. Församlingens ledning ville följa sin vision och det den upplevde angeläget för att föra församlingen framåt. Sven-Erik och Karin Hansén upplevde att det de hade att tillföra inte kändes aktuellt för församlingsledningen. En konflikt uppstod. Det blev spänningar på många plan och många hårda ord uttalades från vardera sidan. Det resulterade i tidningskriverier och några människor lämnade församlingen. Situationen var verkligen låst och allt utspelades inte bara i slutna församlingsmöten utan inför en bred allmänhet på grund av att Vasabladet gav spaltutrymme åt konflikten.

Lågmälda samtal i ett års tid

Början till förändring och försoning skedde genom de lågmälda samtal som började föras mellan tidigare medlemmar i Sionförsamlingen och den dåvarande församlingsledningen. Samtalen leddes av Fred Nyman och Jean-Erik Mårtensson och pågick under minst ett år. Där förekom inga beskyllningar utan var och en fick ge sin syn. Pastorerna Stefan Sigfrids och Patrik Hellström drev den här processen målmedvetet och på ett ärligt och öppet sätt. Den 26 november 2006 framförde Sven-Erik Hansén sitt försoningsbudskap i ett stort möte i Sion. Han beskriver en process som måste få ta tid.

Det viktiga novembermötet

– ”Nu är försoningsdagen” är en underbar sång vars verklighet vi erfar just nu och jag känner tacksamhet och upplever en närvaro som är läkande, inleder Sven-Erik. Han fortsätter med att berätta om en krukväxt han har i sitt arbetsrum.

– Den var fylld av ogästvänliga och hårda blad och under en lång tid var den föga tilltalande. Nu är den översköld av rödlila blommor. En ny vacker tilldragande blomma som drar blickarna till sig och sprider väldoft! I fönsternischen har jag ett afrikanskt träsnideri av den sista nattvarden som nu övertäcks av denna underbara

SNABBA FAKTA

NAMN Sven-Erik Hansén

ÅLDER 66, född 1943 i Nedervetil.

UTBILDNING OCH ARBETE Filosofie och pedagogie doktor, professor i pedagogik. Rektor för Åbo Akademi i Vasa och samtidigt prorektor för Åbo Akademi.

FAMILJ Hustrun Karin och fyra söner och åtta barnbarn.

FÖRSAMLING Bönehusföreningen i Smedsby.

Foto: Patrik Hellström

SVEN-ERIK HANSÉN

väldoftande blomma.

– Efter en lång tystnad och efter ord av oförsonlighet och brutna relationer, av brusten församlingsgemenskap och efter att människor farit illa växer det sakta men säkert fram ett behov av försoning och en återupprättad gemenskap.

– Behovet av gemenskap är ömsesidigt och gäller både dem som lämnade

gemenskapen och dem som blev kvar. Idag är vi mitt inne i försoningsprocessen. Den är känslig och komplex. Olika känslor har stelnat till grundläggande attityder och reflexmässiga reaktioner. Men processen måste få ta tid.

– Vi är inne i en process som präglas av eftertänksamhet, försiktighet och respekt. De stora, oförsonliga och hätska orden är borta och en vilja att lösa

upp det bundna finns. Det har varit en glädje för mig att vara med i de lågmälda samtalen. De har präglats av en ödmjukhet som griper.

Ta tag i det förflutnas börda

– Det är tungt att ta itu med det förflutnas börda men det är nödvändigt – ja, livsnödvändigt! Det icke-uppklarade tar energi, är destruktivt och leder till

”Jag hyser inte agg längre. Bara det faktum att jag gått in i den här processen har varit befriande.”

förlust i alla avseenden. Det gör oss trötta och berövar oss glädjen och motet. I det som hände på 1990-talet har alltför mycket av mänsklig energi bundits upp och blivit snarare en negativ energi – en energi som kunde ha blivit goda handlingar till hjälp för oss själva och vår nästa.

– Försoningsprocessen har en kollektiv och en individuell sida. Den kollektiva är den som flera delar och den har

startade den nedlagda verksamheten i Smedsby bönehus och han deltar fortfarande i den gemenskapen. Men det viktiga i försoningen är att praktiskt också avlägsna det som hindrar att kunna mötas på ett äkta sätt.

– Jag hade svårt att möta en del människor men det var också svårt för en del att möta mig. Man undvek mig i situationer då man hade en chans att komma undan. Men försoningen för-

vi bearbetat hittills. Men det finns också den individuella som hör till själavården och till möten mellan enskilda människor där ingen annan deltar. Avsikten är försoning och förlikning.

– Det är viktigt att avsluta ett skede i livet – att sätta en gräns. Att skedet av ett liv i oförsonlighet definitivt blir avslutat! Samtidigt behöver det inte betyda att de människor som under den här tiden sökt sig till ett annat kristet sammanhang måste lämna det. Det kan bli en senare fråga. Själva försoningen står i blickfånget.

Försoning avlägsnar hinder

Efter krisen var Sven-Erik med och

vandlar fiendskap till vänskap, den befriar och utvecklar samklang och harmoni, en öppenhet och gemenskap.

I den här processen var Sven-Erik inte bara beredd att se sig själv som ”offer” utan kunde ärligt be om förlåtelse och ge förlåtelse. Och i samband med de möten man höll för att samtala om det som varit, insåg han plötsligt att det inte längre gick att bära på det förflutnas börda.

– Jag hyser inte agg längre. Bara det faktum att jag gått in i den här processen har varit befriande. Jag har bokstavligen upplevt ”frihet för de fångna” och jag uppmanar till frihet från det som binder och fångar. Vi behöver frihet från

det som stjälar våra krafter så att vi fullt ut kan fullgöra våra uppdrag. Vi behöver frihet så att vi får gemenskapen att lysa som den blommande krukväxten i fönstret i mitt arbetsrum.

Att leva i spontanitet och öppenhet

Vi sitter just i det arbetsrummet och samtalar. Sven-Erik har refererat det som han sade i det där viktiga novembermötet för tre år sedan. Och man märker att han lever som han lär och har kunnat kanalisera sin energi till det positiva. För när vi bär på en börda från det förflutna kan vi inte utvecklas som personligheter. Det kan finnas områden där vi binder upp varandra om vi inte klarar upp osämjor och lär oss att respektera varandra.

En tänkare som Sven-Erik stött på i sin forskning och som stimulerat hans andliga liv är dansken Knud E Lögstrup som talar om spontana och instängda livsyttringar. De spontana är fenomen som tillit, förtroende och kärlek. De kommer spontant fram i mänskliga möten, är otvungna och utan baktankar. De kan inte motiveras med något annat och kan inte göras till medel för något annat. Det är i den spontaniteten och öppenheten vi är kallade att leva. Medan det oförlösta ger aggressiva känslor genom det som vi inte vågar ta fram i ljuset.

Omsorg om afrikanska lärare

Sven-Erik som utbildat en generation lärare för Svenskfinland – lärare som i sin tur präglar nästa generation fin-

”DET ICKE-UPPKLARADE TAR ENERGI, ÄR DESTRUKTIVT OCH LEDER TILL FÖRLUST I ALLA AVSEENDEN.”

landssvenskar – intresserar sig för relationsfrågor och omsorgen om nästan. Han har under många år lett ett litet projekt för lärarutbildning i Tanzania genom Åbo Akademi. Men verkkningsgraden av projektet är för enskilda lärare och ledare för undervisningsväsendet i Tanzania långt större än projektets yttre ramar. Idag är elva av de ursprungliga lärarstudierandena med i ett doktorsprogram och den första disputationen sker i november i Vasa till Sven-Eriks stora tillfredsställelse. Den här verksamheten har varit ett stimulerande andningshål och en möjlighet för Sven-Erik att kanalisera sin omsorg om andra. ■

Håkan Nitovuori
hakan@pingstmissionen.nu

